

28è FESTIVAL de MÚSIQUES

de TORROELLA de MONTGRÍ

Del 18 de juliol al 26 d'agost de 2008

The image displays a handwritten musical score on a black background. The score is written in white ink and consists of several staves. The top staff is marked 'Cab.' and contains the lyrics 'altri / Go son Confuso / la tua'. The second staff continues the lyrics 'giar vintu son lo.' and ends with a double bar line. Below these are two staves of dense, rhythmic notation, likely for a keyboard instrument, with many beamed notes. The bottom staff shows a few notes and rests, possibly for a bass line. The handwriting is fluid and characteristic of a composer's draft.

Partitura original de l'oratori *Giuseppe riconosciuto* de Domènec Terradellas (Barcelona, 1713 - Roma, 1751)

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

Ukiyo-e

Imatges d'un món efímer

Gravats japonesos dels segles XVIII i XIX
de la Bibliothèque Nationale de France

Dilluns 18 d'agost

CONCERT

12

22.30 h / Plaça de la Vila

TRES CIUTATS MUSICALS: BARCELONA – COLÒNIA
– SANT PETERSBURG

**ORQUESTRA SIMFÒNICA NACIONAL
D'UCRAÏNA**

RENAUD CAPUÇON, violí

GAUTIER CAPUÇON, violoncel

THOMAS SANDERLING, director

Domènec González De La Rubia: **Simfonia Barcelona / Brahms:*
Concert per a violí, violoncel i orquestra en la menor, op. 102 /
Txaikovski: *Simfonia núm 5 en mi menor, op. 64*

*Estrena mundial. Obra encàrrec de Fundació Caixa Catalunya

Programa

Primera part

Domènec González De La Rubia: *Simfonia Barcelona*
(Estrena mundial)

Johannes Brahms:
(1833 - 1897)

*Concert per a violí, violoncel i
orquestra en la menor, op.102*

- Allegro
- Andante
- Vivace non troppo

Segona part

Piotr Illich Txaikovski:
(1840 - 1893)

Simfonia núm. 5 en mi menor,
op.64

- Adagio-Allegro con anima
- Andante cantabile con alcuna
licenza
- Allegro moderato
- Andante maestoso-Allegro
vivace

Comentari del programa

Nascut a Mèrida l'any 1964 i amb una extensa trajectòria com a compositor, pedagog, articulista i director d'orquestra, el propi autor Domènec González De La Rubia ens explica les característiques d'aquesta obra encàrrec que avui s'estrena. "La *Simfonia Barcelona* ha volgut ser un homenatge a la ciutat que tant estimo. Una ciutat on m'he format com a músic i com a persona i que constantment em sorprèn. Escrita en un estil propi, allunyat de propostes poc accessibles, no deixo de banda tres premisses importants: l'ús de material popular; el desenvolupament musical derivat de la transformació temàtica; i una estructura formal molt definida a base d'episodis que es desenvolupen successivament i que a vegades són recurrents. He volgut utilitzar un llenguatge directe, espontani i gens críptic. Existeix un contingut autobiogràfic dins la partitura, estructurada en un sol moviment i que en el decurs d'uns vint minuts de durada segueix un procediment de transformació temàtica. Després d'una introducció escoltarem el tema *Marxant de la font del gat*, a la que hi seguirà un motiu propi de blues, record dels anys de pianista a hotels, dels estudis d'harmonia i de les sales del casc antic on s'hi interpretava música de jazz. Les Rambles solitàries a la nit després dels concerts de jazz, l'empenta de la Barcelona industrial, la Barcelona que resisteix (Guerra Civil), de nou el blues i els temes que han sortit fins ara, ens conduiran cap a la visió del mar a la nit de Barcelona, un tema líric i oníric que es va fragmentant a poc a poc fins assolir un caire heroic per part dels metalls. Apareixerà rotund un *maestoso* que culminarà apoteòsicament la partitura", declara De La Rubia. Una Simfonia, doncs, amb caires autobiogràfics i que posseeix el magnetisme i força d'orquestració mostrada en d'altres pàgines de l'autor.

El *Concert per a violí, violoncel i orquestra en la menor* de Brahms, representa la darrera pàgina concertant del llegat del compositor. Va ser escrita a l'Oberland de Berna l'estiu de 1887 i estrenada públicament l'octubre de 1888 a Colònia sota direcció del propi compositor, tenint com a solistes Joachim i Hausmann. Les relacions entre Joachim i Brahms no passaven en els darrers anys pels seus millors moments; què millor per part del compositor que escriure una obra concertant d'aquesta dimensió. La pròpia Clara Wieck, vídua de Robert Schumann explica en el seu diari: "Brahms i Joachim han parlat per fi després de molts anys". Seguint una tradició a la manera de les *Simfonies concertants* de Mozart o del *Triple Concert* de Beethoven, -compositor que tant va marcar l'estil del simfonisme de Brahms- l'autor alemany va escriure aquesta obra concertant, de la que s'ha dit que es tracta d'una òpera sense paraules amb només dos protagonistes, tot recordant que Brahms mai va escriure cap òpera. De marcat i profund sentit romàntic, l'obra s'inicia amb l'orquestra anunciant l'incisiu primer tema, al que seguirà una cadència per part del violoncel, un recitatiu per part del violí i una intervenció d'ambdós. Després d'un *tutti*, el violoncel anunciarà el segon tema, amb una melodia de profund lirisme que instants després serà recollida pel violí. Després hi ha el desenvolupament, en el qual es percep el domini de l'orquestració *brahmsiana* palesa en les seves simfonies, en les *Variacions sobre un tema de Haydn*, en les altres obres concertants (dedicades al piano i al violí) i on el virtuosisme dels solistes assoleix les més altes quotes de complexitat. A la reexposició, la melodia d'aquell segon tema oníric i

Comentari del programa

apassionat cobrarà una importància rellevant. L'*Andante*, bell, simple en quant a melodia —si és que en Brahms hi ha quelcom de simple— ens presenta una melodia a l'uníson per després endinsar-nos en una coral de ressons bachians; una represa al primer tema clourà aquest moviment central. El darrer moviment ens retornarà a la vitalitat i frescor de l'inici del concert. El *Finale*, *Vivace ma non troppo*, poseeix temes de caire popular, zíngars, amb una rítmica incessant, amb exigències de tècnica virtuosística constants i un caire rústic referent en tantes pàgines *brahmsianes*, amb les danses hongareses al capdavant. Aquesta darrera obra orquestral del compositor, a manera de gran simfonia, per la seva riquesa temàtica, pels seus contrastos rítmics, fins i tot va desorientar a un crític com Hanslick, defensor acèrrim de Brahms.

Qui no recorda el lirisme més romàntic de la llarga melodia de la trompa dins l'*Andante Cantabile* de la *Simfonia núm.5* de Txaikovski? O aquell final majestuós sota un ritme marcial en el qual el *tutti* orquestral ens presenta una melodia idènticament captivadora i que ha estat la gènesi i motiu principal de la simfonia? La *Cinquena* de Txaikovski ha esdevingut un dels paradigmes de la literatura simfònica, per la seva bellesa lírica, per la claredat harmònica, per la inspiració romàntica que porta l'inequívoc segell del compositor. El 5 de novembre de 1888, sota direcció de l'autor, va estrenar-se aquesta *Simfonia* acceptada per part del públic però que va rebre severes crítiques per part de la premsa. L'any 1889 el propi compositor va dirigir-la a Hamburg, en presència de Brahms, assolint un èxit que ja l'ha acompanyat fins als nostres dies. Les tres darreres simfonies de Txaikovski estrenades respectivament els anys 1878, 1888 i 1893, semblen dissenyar un discurs programàtic que inexorablement tindrà com a destí final la mort amb la *Patètica* com a cloenda. Com si es tractés d'una pàgina programàtica, dins la cinquena el compositor va dissenyar un esbós on anota diverses frases: "Una introducció: submissió total vers el destí", "No valdria més entregar-se per complert a la fe?", "El principi cíclic observat a la *Quarta Simfonia* es generalitza aquí: un mateix tema, el del destí, passa sota diferents aspectes en el decurs dels quatre moviments". El primer moviment ens presenta un tema obscur; la fortalesa del metall, moments de tensió, el bucòlic tema en tonalitat major, integraran una exposició, que després de ser desenvolupada, serà reexposada seguint les pautes clàssiques per cloure amb una coda que rememora el motiu inicial. El segon moviment caracteritzat pel passatge de la trompa i pel seu diàleg amb l'oboè, ens presenta el més poètic de la melangia expressiva de Txaikovski, aquella inspiració melòdica sublimada en moments inoblidables com el quart moviment de la *Patètica*, l'apartat central del *Concert de violí*, o dins de passatges del *Romeu i Julieta*. L'elegància del Vals de l'*Allegro moderato*, esdevé viva mostra de l'expressió lírica de Txaikovski. I com a cloenda el monumental *Andante maestoso Allegro*: un immens coral en tonalitat major, apoteòsic, brillant, eloqüent, i una coda extensa, presentada després d'una pausa, sorprèn perquè recapitula el motiu melòdic inicial de la *Simfonia*. Un final brillant per a una pàgina cabdal de la literatura simfònica de tots els temps.

Curriculum

ORQUESTRA SIMFÒNICA NACIONAL D'UCRAÏNA

És una de les orquestres simfòniques més conegudes de l'Ex-URSS. Va ser creada l'any 1937. El primer director va ser el cèlebre Nathan Rachlin, que va dirigir l'orquestra durant 25 anys. Ell va dirigir a Kiev l'*Onzena Simfonia* de Xostakòvitx. L'orquestra ha tingut més directors, com Konstantin Simeonov, Stefan Turchak, Volodymyr Kozhuchar, Fedir Hluschenko, Igor Blazov i Theodore Kuchar.

Kurt Sanderling, Evgeny Mravinsky, Leopold Stokowsky o Igor Markevitch són alguns dels directors convidats de prestigi que han servit per a donar renom a l'orquestra. Una altra marca de distinció és la seva participació amb solistes com Leonid Kogan, Mstislav Rostropovitch, Lord Yehudi Menuhin, Isaac Stern o Montserrat Caballé.

L'Orquestra Simfònica Nacional d'Ucraïna és escollida per interpretar les obres de compositors com Aram Katchaturian, Dmitri Xostakòvitx o Sergei Prokofiev.

L'orquestra té una gran reputació internacional. Després d'un concert a Moscou, Xostakòvitx s'hi va referir com "una orquestra d'alt nivell, exemple de les grans orquestres simfòniques del món".

Ha realitzat nombrosos enregistraments, així com gires arreu del món.

Currículums

RENAUD CAPUÇON, violí

Nascut a Chambéry el 1976, Renaud Capuçon va començar els seus estudis al Conservatori Nacional Superior de Música de París, a les classes de Gérard Poulet i Veda Reynolds. Allí va rebre, el 1992, el primer premi de música de cambra, i el 1993, el primer premi de violí, amb una menció especial del jurat. El 1995 va obtenir el premi de l'Acadèmia de les Arts de Berlín. Posteriorment va estudiar amb Thomas Brandis a Berlín i després amb Isaac Stern. Va continuar el seu periple musical com a concertino de la Gustav Mahler Jugendorchester durant tres estius, sota la direcció de mestres com Pierre Boulez, Seiji Ozawa, Daniel Barenboim, Franz Welsler-Moest, i per Claudio Abbado.

El 2000 va obtenir el premi Victoires de la Musique a l'artista revelació de l'any, i el 2005, al solista instrumental de l'any.

El novembre de 2002 va debutar amb la Filharmònica de Berlín i Bernard Haitink, i el juliol de 2004, amb la Boston Symphony Orchestra.

Renaud Capuçon actua com a solista junt a prestigioses orquestres com, per exemple, la Bayerische Rundfunk Orchester München, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin o la Komischer-Oper Berlin, les orquestres simfòniques de Montreal, Houston o Jerusalem, les orquestres de Bordeus, Lille, Monte Carlo i Toulouse, Mahler Chamber Orchestra, Orchestra di Santa Cecilia di Roma, Filharmònica de Tòquio, NHK Symphony, Orchestre de la Suisse Romande i les orquestres de cambra de Lausana i Zurich.

Currículums

Una petita mostra dels directors amb qui ha actuat: Robert Abbado, Marc Albrecht, Christian Arming, Myung-Whun Chung, entre molts d'altres.

Renaud Capuçon acostuma a interpretar música de cambra junt a altres solistes com Martha Argerich, Daniel Barenboim, Elena Bashkirova, Hélène Grimaud, Kathia i Marielle Labèque, Truls Mork i Paul Meyer.

És convidat habitual a festivals com el Mostly Mozart de Londres, a Berlín, Lockenhaus, Jerusalem, Stavanger, Verbier, San Sebastián, Stresa, Brescia-Bergamo, Lucerna, Edimburg, Aix-en-Provence, La Roque d'Anthéron, Menton, Saint-Denis, Estrasburg i Tanglewood.

Entre les seves gravacions s'hi troben el *Quintet de Schumann*, amb M. J. Pires, A. Dumay, G. Caussé i J. Wang (DGG) o el *Triple Concert* de Beethoven, junt a Martha Argerich (EMI).

Com a artista exclusiu de Virgin Classics, ha enregistrat un disc amb obres de Berlioz, Saint-Saëns, Milaud, i Ravel, amb la Deutsche Kammerphilharmonie, sota la batuta de Daniel Harding; el *Concert de Dutilleux* amb l'Orchestra Philharmonique de Radio France i Myung-Whun Chung (que ha rebut els premis Gran Prix Académie Charles Cros, Choc de la Musique, Diapason d'Or, i Fonoforum-Sterne des Monats; música de cambra de Saint-Saëns (*Carnaval dels animals*, ...), els *Trios de Brahms* amb Gautier Capuçon i Nicholas Angelich (gravació premiada amb el Preis der deutschen Schallplattenkritik). La seva última gravació per a Virgin Classics són les sonates de Brahms amb Nicholas Angelich.

Renaud Capuçon toca el violí Guarneri del Gesù «Panette» (1737), que va pertànyer a Isaac Stern, adquirit per a ell per la Banca Svizzera Italiana.

GAUTIER CAPUÇON, violoncel

Nascut a Chambéry el 1981, Gautier Capuçon va començar a estudiar violoncel als cinc anys. Va ingressar al Conservatori Superior de París, on va estudiar violoncel amb Annie Cochet-Zakine i piano amb Christophe Egiziano i on va obtenir el primer premi de violoncel. Posteriorment va estudiar amb Philippe Muller al Conservatori Nacional Superior de Música de París.

El 1999 va obtenir el primer premi de l'Acadèmia de Música Maurice Ravel de San Juan de Luz i el primer premi en el Concurs André Navarra de Toulouse. El juny de 2000 va guanyar els premis de violoncel i música de cambra del CNSMP. Des de llavors, és alumne a les classes magistrals de Heinrich Schiff a Viena.

Durant el 1997 i el 1998, i com a membre de l'European Community Youth

Currículums

Orchestra i de la Gustav Mahler Jugendorchester, ha tingut l'oportunitat de millorar les seves experiències musicals junt a directors com Bernard Haitink, Kent Nagano, Pierre Boulez, Daniele Gatti, Seiji Ozawa i Claudio Abbado.

El febrer de 2001 va ser nomenat New Talent of the Year per la revista francesa Victoires de la Musique. El 2004 va rebre l'Echo Preis de la televisió alemanya i va ser el guanyador del Borletti Buitoni Trust.

Ha actuat, entre d'altres, als festivals de Divonne, Menton, Estrasburg, Berlín (convidat per Claudio Abbado), Jerusalem, Lockenhaus, Rheingau, Stresa, San Sebastián (amb la WDR Orchestra i Semyon Bychkov), Edimburg, Davos, Lucerna, London Mostly Mozart i el Festival Martha Argerich de Lugano.

Ha ofert concerts amb les orquestres de Bordeus, Lille, Estrasburg, Jerusalem i Lieja; les orquestres de cambra de Viena, Escòcia i Zurich; la Bayerische Rundfunk Orchestra; la Deutsches Symphonie-Orchester; la Munich Philharmonic i Paavo Jarvi; Moscow Radio Tchaikovski Orchestra i Vladimir Fedoseyev; Malmö Symphony; les orquestres simfòniques de la BBC d'Escòcia i de Gales; l'Orquestra de Santa Cecília de Roma; la Chamber Orchestra of Europe i Myung-Whun Chung; l'Ensemble Orchestral de París entre moltes d'altres.

La temporada 05/06 va actuar amb l'Orchestre Nacional de France i Togián Sokhiev, i l'Orquestra de Filadèlfia i Charles Dutoit; va realitzar una gira per Itàlia amb Viktoria Mullova i Katia Labèque, a més d'actuacions a Xina amb Martha Argerich, Charles Dutoit i el seu germà Renaud.

Currículums

Entusiasta de la música de cambra, actua regularment amb Martha Argerich, Nicholas Angelich, Daniel Barenboim, Yuri Bashmet, Katia i Marielle Labèque, Oleg Maisenberg, Paul Meyer, Mikhail Pletnev, Vadim Repin, Pascal Rogé, Jean-Yves Thibaudet, Maxim Vengerov, Lilya Zilberstein, Nikolaj Znaider, el Cuarteto Ysaye, i amb el seu germà.

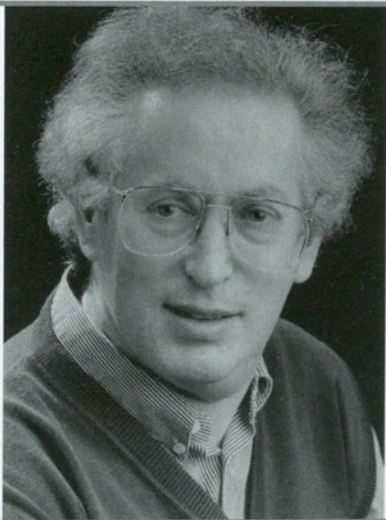
Com a artista exclusiu de Virgin Classics, ha gravat música de cambra de Ravel amb el seu germà Renaud i Frank Braley; concerts de Haydn amb la Mahler Chamber Orchestra, dirigits per Daniel Harding; el Quintet *La Truita* de Schubert; i els *Trios de Brahms* amb Renaud Capuçon i Nicholas Angelich (gravació premiada amb el Preis der deutschen Schallplattenkritik).

Recentment s'ha editat el seu últim disc, *Inventions*, en duo juntament amb el seu germà Renaud.

Gautier Capuçon toca un violoncel Matteo Goffriler de 1701 i un violoncel de Joseph Contreras (1746) cedits per a la BSI.

THOMAS SANDERLING

Thomas Sanderling va créixer a Sant Petersburg. El seu pare, Kurt Sanderling, va ser el director de la St. Petersburg Philharmonic Orchestra. Després de la seva graduació al Conservatori de Música de Leningrad, va estudiar direcció a l'Acadèmia de Música de Berlín de l'Est. De ben jove ja apareixia freqüentment al costat de les orquestres més importants de l'Alemanya de l'Est i a les òperes. Va guanyar el Premi de la crítica de Berlín per les seves interpretacions a la Komische Oper. Després que Xostakòvitx el sentís tocar amb l'Orquestra Estatal de Rússia, el compositor li va donar

PHOTOP CREDIT: FRITZ CURZON

les partitures de la seves *13a i 14a simfonies*, de les quals el jove director en va dirigir l'estrena alemanya a Berlín. Aquesta relació també el va portar a enregistrar *The Michelangelo Suite*, l'últim treball per a orquestra de Xostakòvitx. Aquest CD va comptar amb el treball, també, de Leonard Bernstein i Herbert von Karajan.

Seguint la petició de Xostakòvitx, Thomas Sanderling va estar significativament involucrat en la producció de versions en alemany dels treballs vocal-simfònics del compositor, que Sanderling mateix va estrenar a Alemanya. Aquest treball el va portar a una recerca extensa sobre el repertori de Xostakòvitx, i per això, Sanderling va incloure la major part de l'obra del gran compositor dins el seu programa musical.

Thomas Sanderling ha dirigit extensament en el panorama internacional, amb orquestres d'Amèrica del Nord i d'Europa.

A Japó va guanyar el Gran premi de la crítica d'Osaka dos cops en 3 anys, i el 1992 va esdevenir director musical de l'Osaka Symphoniker. Aquesta orquestra ha guardonat recentment Thomas Sanderling amb el títol de «Director Musical Laureate Vitalici».

Thomas Sanderling està igualment aclamat pel seu treball operístic. Ha estat el director convidat permanent de la Deutsche Staastoper Unter den Linden, a Berlín, del 1978 fins al 1983 (quan va canviar-se cap a l'Oest), on al llarg dels anys va dirigir un extens repertori d'òperes.

El 1999, BIS va posar a la venda el primer dels dos compactes de Thomas Sanderling dirigint la Malmö Symphony amb les simfonies d'Albéric Magnard, el qual va rebre destacades crítiques. El segon volum es va posar a la venda el 2000 amb la mateixa acceptació. Per a la *4a Simfonia* de Magnard va rebre el gener del 2001 una altra vegada el Classical Award de Cannes. A més a més, va començar a enregistrar per a BIS la primera de les sèries de compactes de música de Karl Weigl amb l'Orquestra Simfònica de la ràdio de Berlín.

Thomas Sanderling ha aparegut en els últims anys amb la Simfònica de Viena, la Pittsburgh Symphony, la Czech Philharmonic Orchestra o la London Philharmonic, entre moltes d'altres.

Els plans de futur inclouen altres concerts amb la Philharmonia Orchestra de Londres, interpretacions de *Lohengrin* al Teatre Mariinsky de Sant Petersburg, concerts amb la BSO (Orquestra Simfònica de Berlín), una nova producció de *Fidelio* a la recent renovada Òpera Stanislavski a Moscou, nombroses interpretacions de treballs de Xostakòvitx amb diferents orquestres i a diferents sales de concerts i festivals.

Discografia

Brahms: Double Concerto &
Clarinet Quintet, op. 115
Renaud i Gautier Capuçon

0094639514724

Virgin Classics

WEBS

Renaud i Gautier Capuçon

<http://www.emiclassics.com/artists.php>

Cab.
PRÒXIM CONCERT

Església Parroquial de Sant Genís

Dimecres 20 d'agost

22.00 h

RENAUD CAPUÇON, violí

GAUTIER CAPUÇON, violoncel

NICHOLAS ANGELICH, piano

Brahms: Trio núm. 1 per a violí, violoncel i piano en si major, op. 8 / Trio núm. 2 per a violí, violoncel en do major, op. 87 / Trio núm. 3 per a violí, violoncel i piano en do menor, op. 101

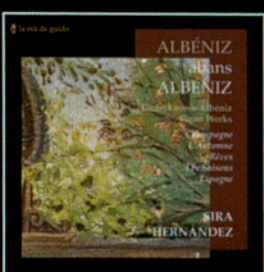
C

CATALAN! MUSIC

Regala Música!

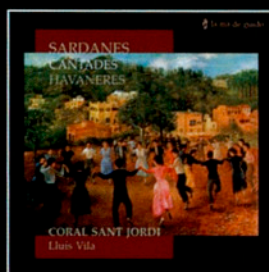
MIQUEL FARRÉ
Brahms: Intermezzos,
Klavierstücke, Fantasies

SIRA HERNÁNDEZ
Albéniz abans Albéniz

ROSA MATEU,
ORQUESTRA DE CADAQUÉS
Guinovart · Morera · Txaikovski

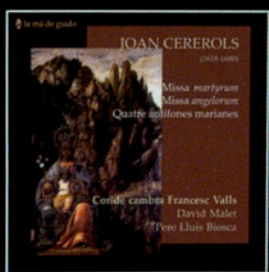
CORAL SANT JORDI
Sardanes cantades

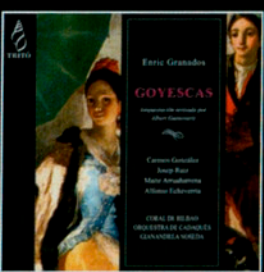
OLGA SALA
Cançons de bressol

LOM PIANO TRIO
Cançons i trios de piano,
Shostakovich

JOAN CEREROLS
Misses i antífones

ORQUESTRA DE CADAQUÉS,
CORAL DE BILBAO
Granados: Goyescas

MAX SUNYER
Secrets

Organitza:

Emissores oficials del Festival:

Col·laboren:

EL PAÍS

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PARRÒQUIA DE
SANT GENÍS

Patrocinen:

Diputació
de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

AJUNTAMENT DE
TORROELLA DE MONTGRÍ

Amb la col·laboració i el patrocini de:

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

